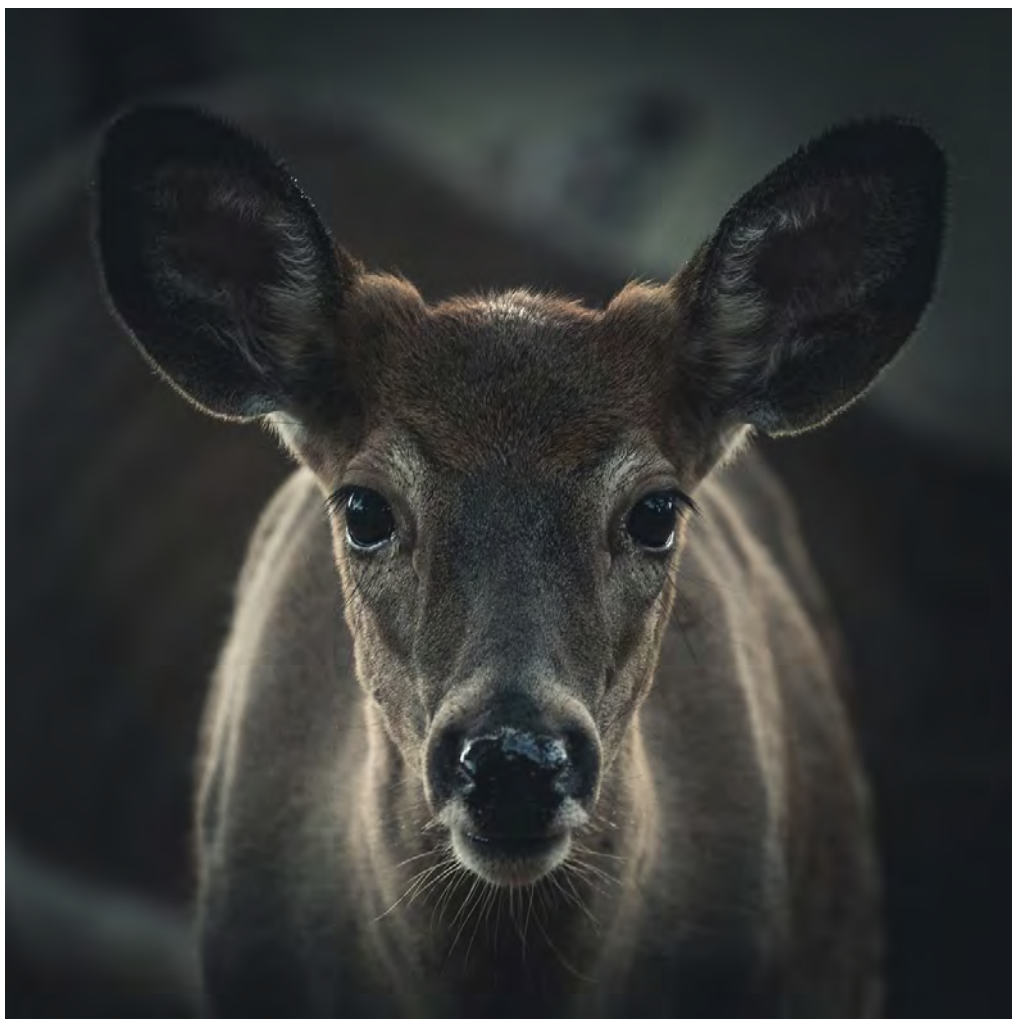

Taizs Gergő

MONOSZKÓP

[ELZÚGOTT MELLETEM]

2021-08-27 | ELZÚGOTT MELLETEM, VERS

Még látom, hogy az autólámpa fénye megcsillan
az őz fürkésző tekintetében, majd, mint kificomodott
gondolat, megszűnik az adás.

Hiánnyá kuszálódik
a befejezetlen jelenet,
a magvaszakadt suhanás.

Megint rosszkor jöttél, bár felkészültem rád.

Bámulom a képernyőn a sokszemű, színes arcot:
kirakásra váró mozaik. Mintha
tükörből.

Minél jobban koncentrálok, annál tisztábbak
a mellékörejek:

„Emeld fel az egyik kezed,
aztán a másikat.

Nézz ki az ablakon, mondd el, milyen az idő.

Mosolyogj, pislogj felváltva,
bizonyítsd be, hogy még élsz.

Feküdj a padlóra, hallgasd a talaj lüktetését.

Nem vagy idegen.”

És hallgatom.

A Föld huszonhat másodpercenként pulzál.

A mikrorezgések pontos okait még kutatják,
de meg kell jegyeznem,

nagyjából félpercenként gondolok rád.

Talán az én készülékemben van a hiba.

Talán mégsem hiba, szükségszerű műsorszünet csupán.

Talán mégis észreveszem, hogyan zúg el

mellettem megannyi beváltatlan engesztelés.

Mire mindezt megértem, helyreáll az úgynevezett
rend. Eltűnik a tesztábra, helyette arctalan
pocsolyák hólyagosodnak, reflektorfény szikrázik
a felázott úttesten. És ismét az őz aszfalt-türelme.

Az elkerülhetetlen ütközés. Kibomlanak

az összetekeredett útburkolati jelek,

majd rám omlik a közismert, rebbenéstelen

csend. Nem vagyok idegen.